

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττομενον ἐκ τῆς ὑποτροφίας τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασπὸν εἰς τὴν γόραν ἡμῶν ὑπεροχῆς καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΤΩΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐφάμηνος δρα. 40. Τριμήνιος δρα. 22.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.—
 Ἀμερικής δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἑλλην. ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἑρστών σελίνια 10.
 Ἐφάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΧΩΝ Τ.Α. 1878

ΜΑΡΤΙΝΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδητουε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβραϊσμοῦ ἀριθ. 28, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, θ Ἰανουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 6

ΤΟ ΣΙΑΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ἐπὶ **JULES CHANCEL**)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
 — Δὲν χρειάζεται δὲ καὶ θεολογία ἢ δουλειά σου! εἶπε. Νὰ φέρνῃς νερὸ ζεστό στὶς καμπίνες, νὰ βουρτοῖζω τὰ ρούχα, νὰ γυαλίζω τὰ παπούτσια. Μήπως πρέπει νὰχω δίπλωμα Πολυτεχνείου γιὰ νὰ τὰ κάνω εἰς αὐτά;
 — Νὰ φέρνῃς τὰ πιάτα...
 — Κι' αὐτό!
 Ὁ Παπαγόπουλος συμφωνοῦσε:
 — Τὸ παιδί αὐτό, εἶπε, ἔχει ἀπόλυτο

δικιο. Θὰ τοῦ δώσω τὸ κοστούμι σου καὶ θὰ σὲ ἀντικαταστήσει. Τῆ στιγμῇ ποὺ θὰ φέυγῃς τὸ πλοιο, κανεὶς δὲ θὰ πάρῃ μισρωδιά. Ὅσο γιὰ ὑστερὰ...

— Βέβαια, ἔξακολουθῆσε ὁ Φραγκίσκος. Ὑστερὰ θὰ εἴμαστε μακριὰ καὶ δὲμποροῦν βέβαια νὰ με πετάξουν στὴ θάλασσα... Ἐγὼ μιά φορά θὰ ἐκπληρώσω τὸνεῖρό μου, θὰ ἴδω τὴν Ἰνδοκίνα.

Ὁ Ἕλληνας ἦταν ἐνθουσιασμένος. Ἀπλώσε τὸ χέρι του πάνω στὸν ὄμο τοῦ μπῦ καὶ τὸν κοῦνησέ χαρούμενα:

— Αὐτὴ τὴ φορά, τέλειωσε! Βρῆκες ἀντικαταστάτη, σὲ παίρνω, εἰτοιμάσου! Βιάζομαι γιὰ τὸ Χρηματιστήριο.

Ὁ Ἄνναμίτης δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ κατανοήσῃ τοὺς φόβους του.

— Ἄν ἔμῳς πιάσουν ἐσένα, ἐσὸ κάνει καλὰ μὲ κύριο Γιάννη... Ἡ ὄρα περασμένη, κύριος Γιάννης δὲν χωρατεύει...

— Μὰ ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ κ. Γιάννης ποὺ μᾶς τὸν λὲς ὀλοένα; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος.

— Ἀφεντικὸ μας στὸ πλοιο... Αὐτὸς διατάζει ἐμᾶς. Ἐσὺ σ' αὐτὸν δώσαι παρῶν.

— Ναι, μὰ θὰ ἴδαι ἐτι ἐγὼ δὲν εἶμαι σὺ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος ποὺ ἄρχισε τῶρα νὰ καταλαβαίνει τὶς δυσκολίες.

— Ὅχι, εἶπε ὁ μπῦ. Ἀφεντικὸ δὲ θὰ εἶναι μέσα, ἐσὺ ὑπογράφει φύλλο παρουσίας. Ἀφεντικὸ δὲ θὰ ἴδαι ἐσένα.

— Καὶ τί ὄνομα θὰ γράψω;

— Ντὸ-Χρόν! Ἐσὺ μὴν ξεχάσαι...

— Ντὸ-Χρόν, πολὺ καλὰ! Τώρα πάμε νὰ ντυθοῦμε.

Ὁ Παπαγόπουλος πλήρωσε ἕνα εἰκοσόφραγκο στὸν καταστηματοῦρχη καὶ

δὲν εἶχε μαλλιά μακριὰ σὰν τοὺς Ἄνναμίτες. Ὁ μπῦ, ἀφοῦ τέλειωσε ἡ ἀλλαγὴ τῶν ρούχων, ἔκαν' ἕνα βῆμα πίσω καὶ κοίταξε τὸ Φραγκίσκο.

— Πῶς σοῦ φαίνομαι; ρώτησε ὁ φίλος μας.

Ὁ Ἄνναμίτης κούνησε ἀνήσυχα τὸ κεφάλι.

— Μάτια δικὰ σου μαρτυρῆσουν ἐσένα... Δικὰ μου ἀλλοιωτικὰ!

— Τὰ μάτια; Θὰ τὰ διορθώσω, τώρα θὰ ἴδης.

Ἀπὸ τὴ μισανοιχτὴ πόρτα, ὁ φίλος μας εἶχε ἴδαι τὴν κόρη τοῦ καταστηματοῦρχη, ποὺ εἶχε καθίσει μπρὸς στὸν

καθρέφτη καὶ ἔβαζε λίγη πούδρα. Μάζεψε ἔλο τὸ θάρρος του καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, μήπως τυχὸν ἔχετε λιγάκι κραιγιόνι γιὰ τὰ μάτια;

Ἡ κόρη ἄρχισε νὰ γελά καὶ νομίζοντας ἐτι τὸ παιδί θάπαίξε καμμιὰ φάρσα, δέχτηκε πρόθυμα νὰ τοῦ κάμῃ τὴ χάρη.

— Στάσου, εἶπε, θὰ σοῦ τὰ φτιάσω ἐγὼ κινέζικα τὰ μάτια σου.

Καὶ μὲ πολλὴ τέχνη, ἡ κόρη αὐτὴ, ποὺ φαίνεται κάτι

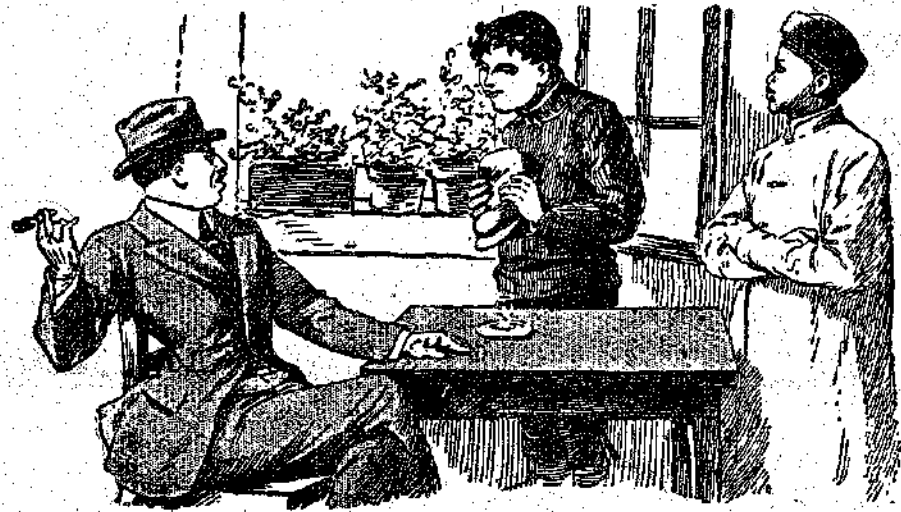
ἤξερε ἀπὸ μακιγιάρισμα, ἔκαμε μὲ τὸ κραιγιόνι τὰ μάτια τοῦ φίλου μας μακρότερα καὶ πιὸ μαύρα, πρᾶγμα ποὺ ἄλλαξε ἐντελῶς τὴν ἔκφραση τῆς φυσιογνωμίας του.

Ὁ Περικλῆς Παπαγόπουλος, ἐνθουσιασμένος μ' αὐτὸ τὸ συνδυασμὸ, εἶπε στὸ μπῦ:

— Ἐμπρός, πάμε τώρα!

Μὰ ὁ Ἄνναμίτης ἐννοοῦσε νὰ δώσῃ κι' ἄλλες ὀδηγίες στὸν ἀντικαταστάτη.

— Ἀμὰ ὑπογράφῃ χαρτὶ παρουσίας, εἶπε, ἐσὺ πηγαίνει στὸ θάλαμο... Ἐσὺ κάναι ἐτι κάνουν ἄλλοι μπῦ.

«Ὁ Παπαγόπουλος συμφωνοῦσε». (Σελ. 45, στ. α΄.)

τοῦ παραχώρησε τὸ παραμάγαζο, ἐποῦ ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ τῶν ρούχων. Ὁ Ἄνναμίτης ἔβγαλε τὴν ἄσπρη του μπλοῦζα καὶ τὴ φαρδιά του γκυλότα καὶ τὰ φόρεσε ὁ Φραγκίσκος. Ὑστερὰ ἔβαλε καὶ τὶς βαριεὲς παντούφλες, μὲ τὶς ἀναγυριστὲς μύτες, κι' ἔφτασε τέλος στὸ κεφαλόδεμα, ποὺ ἦταν τὸ δυσκολότερο σημεῖο αὐτῆς τῆς μασκαράτας. Ὁ Ντὸ-Χρόν εἶχε μακριὰ μαλλιά, ἔπως κι' ἔλοι σχεδὸν οἱ ὁμόφυλοι του, δεμένα πάνω στὸ κεφάλι μ' ἕνα μαῦρο κεφαλόδεμα. Κι' ἐτσι χρειάστηκε νὰ δέσῃ κι' ὁ Φραγκίσκος τὸ κεφάλι του, μ' ἔλο ποὺ

Και μή μιλήση μιλιάρη... Κρεβάτι δικό μου δεύτερο δεξιά. Μόλις ξεκινήση βαπόρι, κύριος Γιάννης έρθει στο θάλαμο, γνωρίσει εμένα και... ματατοίσει. Τελειώνοντας με το επιφώνημα αυτό, που στη γλώσσα του σημαίνει την απελπισία, ο νεαρός Άνναμίτης έτοιμάστηκε γάποχαιρητηγή το φίλο μας. Αδύτης όμως τον σταμάτησε.

— Στάσου, του είπα, πριν πάω στο βαπόρι, θέλω να πάρω ένα πράγμα... — Σὸ δὲ χρειάζεται πράγματα... Σὸ βρεῖ δικὰ μου.

— Καλά, μὰ ἐγὼ θέλω νὰ πάρω κάτι, πὸδ μὸυ εἶναι ἀπαραίτητο στὸ ταξίδι πὸδ θὰ κάμω.

Μαντεύετε βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ἡ συσκευή πὸδ ἔβλεπε μέσ' ἀπὸ τοὺς τοίχους. Ὅσο γιὰ τὸ χειρόγραφο, εἴκαμε ὅτι τὸ εἶχε πάντοτε μαζί του.

— Λοιπὸν, πᾶρ' ἕνα ταξί, νὰ σὲ πᾶγῃ όπου θὲς! εἶπε ὁ Παπαδόπουλος καὶ, χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸ φώναξε ἕνα πὸδ περνοῦσε καὶ προπλήρωσε τὸ σωφὲρ.

Ὁ φίλος μας πῆδησε στὸ ταξί, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὸν Ἑλληνα καὶ τὸν προστατευόμενὸ του.

— Καλὴ τύχη, Ντὸ-Χοὺν! τοῦ εἶπε ὁ Ἄνναμίτης με τὸ πονηρὸ χαμόγελὸ του.

Κι' ἐνῶ ἀπομακρυνόταν τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Φραγκίσκος κοίταξε τὸν περίεργο αὐτὸν πλοῦσιο, πὸδ ἡ συνάντησή του ἄλλαξε δριστηκῶς τὴν κατσίβουση τῆς ζωῆς του καὶ πὸδ ἴσως δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτὲ πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ τρομερὸς κύριος Γιάννης

Στὸ κρεβάτι πὸδ ἔχει τὸ νόμισμα τέσσερα, εἶναι ξεπλωμένη μὴ ἀσπρη σιλουέτα, πὸδ τὸ πρόσωπὸ τῆς δὲν διακρίνεται γιὰτὶ εἶναι σκεπασμένο με μὴ ἀσπρη πετσέτα. Εἶναι ὁ Φραγκίσκος, πὸδ κάνει τὸν ἄρρωστο, γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν.

Μόλις ἀνέβηκε στὸ πλοῖο, κουβαλώντας τὸ κουτί του, ὁ μαίτρ-γι-ατέλ τοῦ «Παύλου Λεκά» τὸν ἀπάντησε στὸ κεφαλόσκαλο. Δίχως νὰ τὸν κοιτάξῃ διόλου στὸ πρόσωπο, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Κοίταξε ὅρα πὸδ σοφρονται αὐτοὶ οἱ καλοκίτρινοι! Τώρα νὰ σὲ ἰδῇ ὁ κύριος Γιάννης νὰ σὲ προστιμάρῃ! Ἄκοῦς ἐκεῖ, ἕνα τέταρτο πριν νὰ σαλπάρουμε! Σὴν λάρδοι! Αὐτὸ εἶναι πρωτάκουστο!

Χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιάρη, ὁ Φραγκίσκος βιάστηκε νὰ κατέβῃ τῆ σκάλα πὸδ τοῦδειχνε με ἀπειλητικὸ ὕφος ὁ προϊστάμενος. Βρέθηκε στὶς καμπίνες τῆς πρώτης θέσης καὶ με χαρὰ του εἶδε ὅτι κανένας δὲν τοῦδινε προσοχή. Ἄλλως τε, επικρατοῦσε μεγάλη φασαρία.

Ἕνας καμαρότος χτυποῦσε τὸ κουδούνι γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦταν ὅρα νὰ φύγουν ὅσοι δὲ θάμεναν νὰ ταξιδέψουν.

Παντοῦ ἔβλεπε ἀποχαιρητισμοὺς, ἀγκυλιάσματα, ὑπηρέτες πὸδ ἔτρεχαν με βαλλίστρες καὶ με μπουκέτα στὰ χέρια.

Ὁ Φραγκίσκος πέρασε ἀπαρατήρητος καὶ, σύμφωνα με τὶς ὁδηγίες πὸδ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ντὸ-Χοὺν, ἔφτασε στὶς καμπίνες τῆς δεύτερης θέσης. Ὁ Ἄνναμίτης τοῦ εἶχε πει: «στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου εἶναι ἡ καμπὶνα τοῦ κ. Γιάννη με τὴν πράσινη κουρτίνα. Ρίξε μὴ μπιὰ κι' ἂν ὁ κ. Γιάννης δὲν εἶναι μέσα, ὑπόγραψε στὸ βιβλίο παρουσίας καὶ φύγε».

Νὰ τῆ ἡ πράσινη κουρτίνα! Ἄρκει νὰ μὴν εἶναι μέσα ὁ τρομερὸς κ. Γιάννης. Ὁ Φραγκίσκος ἀνασηκώνει με τρεμάμενο χέρι τὴν κουρτίνα. Τὶ χαρά! Ἡ καμπὶνα εἶναι ἀδειανή καὶ τὸ βιβλίο παρουσίας πάνω στὸ τραπέζι, περιμένει τὶς ὑπογραφές. Τὸ παιδί ἀναζητᾷ τὸ νόμισμα τοῦ Ντὸ-Χοὺν. Τὸ βρίσκει, βάζει στὸ πλάι μὴ ὑπογραφή πὸδ ἔσαν ἀγνωστὴ καὶ φεύγει γρήγορα-γρήγορα, ἂν κλέφτης.

Τώρα πρέπει νὰ πᾶγῃ στὸ θάλαμο

του καὶ... τέσσερα χέρια τὸν κουνούσαν καὶ δὺο φωνές τὸν φώναζαν ἀνναμιτικά.

«Κοιτάχτηκε κάμποσον ὄρα στὸν καθρέφτη...» (Σελ. 37, στ. γ')

τοῦ ὕπνου. Πραίνει ἀπὸ πίσω δὺο συναδέλφους του κι' εὐτυχῶς βρίσκει αὐτὸ πὸδ ζητᾷ. Ἀποφύγει με κάθε τρόπο ὁποιαδήποτε ἐρώτησή τους καὶ προσπαθεῖ νὰ ἰδῇ σὲ πὸδ κρεβάτι εἶναι γραμμένο τὸνομα τοῦ Ντὸ-Χοὺν.

Στὸ μεταξύ, οἱ δὺο μπῶυ φόρεσαν τὴν ἀσπρη ποδιὰ τοῦ τραπέζιου καὶ βγήκαν. Μόνος τώρα ὁ Φραγκίσκος μέσα στὸ μισόφωτο τοῦ θαλάμου, ἀνακαλύπτει τέλος τὸνομα του, δηλαδή τὸνομα τοῦ Ντὸ-Χοὺν, γραμμένο σὲ μὴ πλάκα, στὸ κεφαλόκρεβάτο... Αὐτὸ εἶναι τὸ κρεβάτι του. Κρύβει ἀπὸ κάτω τὸ κουτί του με τὸ μηχανήμα, σηκώνει τὴ σκούρα κουβέρτα καὶ χώνεται μέσα.

— Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μπορέσω νὰ τοὺς ξεφοῦγῃ γιὰ μὴν ὄρα, συλλογίζεται. Ὑστερα, τὸ βαπόρι θὰ βρισκεται στ' ἀνοιχτὰ καὶ δὲν ἔχω πιά κανένα φῶδο.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ προσέχοντας στὴν κίνηση τοῦ ἔλικα πὸδ ἔδειχνε ὅτι εἶχαν σηκώσει τὴν ἀγκυρά, ἀκούσε πάλι σανδάλια νὰ εἰσρονται στὸ παρκέτο καὶ κάτι φιλές φωνές πὸδ κουδούνιζαν.

— Ἄλλα πάλι! συλλογίστηκε. Τὶ νὰ τρέχει ὄρανε;

Χώθηκε βαθύτερα στὴν κουβέρτα, ἐλευθερώνοντας ὥστὸσο τὸ ἕνα του αὐτί γιὰ ν' ἀκούσει, καὶ διέκρινε ὅτι οἱ φωνές μιλοῦσαν σὲ ἀγνωστὴ γλώσσα, ἴσως σὲ ἀνναμιτικῆ.

Τρεῖς μπῶυ πὸδ φαίνεται, δὲν εἶχαν ὑπηρεσία, σερβιανούσαν στὸ θάλαμο, κουδούνιζοντας στὴ γλώσσα τους. Μέσα στ' ἀκατάληπτα λόγια τους, ὁ Φραγκίσκος ἀκούσε τὸνομα τοῦ Ντὸ-Χοὺν. Μὴ ἕνα γρήγορο βλέμμα, βεβαιώθηκε ὅτι οἱ Ἄνναμιτες προχωροῦσαν πρὸς τὸ κρεβάτι του. Δίχως ἄλλο, ἀνησύχησαν πὸδ δὲν εἶδαν τὸ συνάδελφόν τους κι' ἐρχόνταν νὰ ἰδοῦν τί γίνηκε.

— Διᾶ-λε! συλλογίστηκε ὁ Φραγκίσκος, χάθηκα. Τώρα θὰ με ἰδοῦν, θὰ βάλουν τὶς φωνές καὶ ὁ καπετάνιος θὰ με στείλει με τὸ κατευθεῖαν στὴ στεριά.

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη τὶς σκέψεις του καὶ... τέσσερα χέρια τὸν κουνούσαν καὶ δὺο φωνές τὸν φώναζαν ἀνναμιτικά.

Ὁ κίνδυνος ἦταν φοβερός. Κι' όμως ὁ φίλος μας δὲν τᾶχασε. Ἐκρύφει πὸδ καλά τὸ πρόσωπὸ του στὰ σκεπάσματα καὶ ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις τους με μὴ μόνο λέξη γαλλικῆ.

— Ἄρρωστος!

Ἡ λέξη αὐτὴ εἶχε ἀνέλπιστο ἀποτέλεσμα. Οἱ δὺο μπῶυ, χωρὶς νὰ δείξουν τὴν παραμικρὴ ἐκπλήξη γιὰτὶ ὁ συνάδελφός τους μιλοῦσε γαλλικά, ἀπομακρύνθηκαν πατώντας στὰ νύχια, ἀφοῦ εἶπαν μὴ φράση, ὅπου ὁ Φραγκίσκος ξεχώρισε καὶ τὸνομα τοῦ κ. Γιάννη.

— Τώρα τὴν ἔπαθα! συλλογίστηκε τὸ παιδί. Πᾶνε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν τρομερὸ αὐτὸ κ. Γιάννη. Αὐτὴ τῆ φορὰ εἶμαι χαμένος!

Μὰ τῆ στιγμή πὸδ ἀπελιπζόταν ἔτσι, ἀλυσίδες ἀκούστηκαν νὰ τρίζουν. (Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΙΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ

Βουνα ἀψηλά καὶ ἠφαιστεια μᾶς κοιτάζουνε Περήφανα σὰ μυθικὸ ἠηρόδες. Ὅπου κρατοῦν με δύναμη τὸ σκηπτρα τους Μὰ κ' ἀγαποῦν τὰ γλένια, τὶς γιορτάδες...

Τῆ κόρα τους πὸδ ἠσκιάζουν τὴν ἀγάπησαν Κι' ἀπλόων γύρο τῆλεμμένα ἀμπελιὰ. Ὅχι, εἰν' αὐτοὶ ἠηγάδες καλομύλητοι: Καὶ τὸ κρασί ἀγαποῦνε καὶ τὰ γέλια!

Τὸ βέβαιον πὸδ οἱ θνητοὶ τους εἰν' ἀπάντατοι: Κι' ἔλα μπροσθὲν νὰ τὰ μάνουν στάχτη! Ὅμως διπλὴ εἴ' ἡ γονιμότη κ' ἡ ἀνθήση. Κάτω ἀπ' τῆς λάβας τους τὸν καταρρέχη! Ὅ, τι κι' ἂν πῆ, σὺβὰ εἰν' ἡ δόξα, ἡ δύναμη! Τὰ χρόνια πὸδὰ καλὰ εἶναι δὲν γκαεμίζουν; Μὰ αὐτὰ πάντα θαρρεῖς ἔχουν νὰ καίεται τους... — Ὡ! κοιτάξε τα τώρα πὸς καπνίζουν! ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΘΟΝΗΑΤ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΗ

Ἄγαπητοί μου, ἘΝ ἀμφιβάλλω, ὅτι κι' ἐκεῖνοι πὸδ γουστάρουν περισσότερο τὸν «Γζάκ», σὴν πὸδ λογοτεχνικὸ, πὸδ σοβαρὸ ἔργο, παρακολουθοῦν με πολὺ ζωνηρὴ περιέργεια καὶ τὸ «Σιδερένιο Χέρι». Εἶναι προπάντων ἡ ἐφεύρεση ἐκείνη τοῦ Ταρδιφ πὸδ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον. Πάντα εὐχαριστεῖται κανεὶς νὰ διαβάξῃ γιὰ μεγάλες ἐφευρέσεις, ἔστω κι' ἔταν ξέροι πὸς εἶναι... φέμματα. Γιατὶ φυσικά, στὰ μυθιστορήματα, οἱ ἐφευρέσεις αὐτὲς εἶναι φανταστικῆς. Οἱ συγγραφεῖς στήριζονται συνήθως σὲ μὴ λειοποιεῖται πὸδ τῆ φαντασία. Κι' ἡ τελειοποίησι εἶναι τάχα ἕνα «μυστικόν», πὸδ χάνεται πάντα στὸ τέλος μαζί με τὸν αὐτοχῆρωα. Ἔτσι τὸ μυθιστόρημα φαίνεται καὶ σὴν ἀληθινόν. Γιατὶ ποῖος ξέροι πὸςος μεγάλες, σπουδαῖες ἐφευρέσεις ἔγιναν στὸν κόσμον, χωρὶς ποτὲ νὰ μαθευτοῦν, νὰ ἀναγνωριστοῦν καὶ νὰ γίνων κτήμα κοινόν;

Κάποτε όμως συμβαίνει, ὅταν ὁ συγγραφέας εἶναι καλὸς καὶ ξέρει τῆ δουλειὰ του, οἱ ἐφευρέσεις αὐτὲς τῆς φαντασίας του εἶναι πιθανές, πραγματοποιήσιμες καὶ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ πραγματοποιηθῶνται ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη: Νὰ κάνῃ δηλαδή ὁ συγγραφέας, με τὸ μυθιστόρημά του, μὴ ὑπόδειξη καὶ μὴ προφητεία γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ Ἰούλιος Βέρν, παραδείγματος χάρη, εἶχε τὸ μεγάλο αὐτὸ χάρισμα καὶ πολλὰς ἐφευρέσεις κι' ἀνακαλύψεις, πὸδ ἔβαλε με τῆ φαντασία στὰ βιβλία του, ἔγιναν σὲ λίγο: Τὸ ἀεροπλάνο, τὸ ὑδροπλάνο, τὸ αὐτοκίνητο με τὴν ἐλιγγιώδη ταχύτητα, ἡ δυναμὴ με τὴν φοβερὴ ἐκρηκτικὴ δύναμη, κι' ἄλλα πολλά, πολὺ πριν τὰ ἐφεύρουν οἱ μηχανικοὶ κι' οἱ χημικοὶ, τὰ εἶχε προφητέει ὁ Ἰούλιος Βέρν!..

Τὸ ἴδιο συμβαίνει τώρα καὶ με τὸν Ἰούλιο Σανσέλ, τὸ συγγραφέα τοῦ «Σιδερένιου Χεριού». Ἡ μεγάλη ἐφεύρεση πὸδ ἀποτελεῖ τὴ βάση αὐτοῦ τοῦ ἔργου, ἦταν ἐπίσης μὴ προφητεία. Καὶ πραγματοποιήθηκε, βγήκε, πριν κάμει δεύτερη ἐκδοσὴ τὸ βιβλίον Νά, αὐτὲς τῆς ἡμέρας διάβασα στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ὁ διάσημος Ἄγγλος χημικὸς Μίλιγκαν, — αὐτὸς πὸδ πῆρε πέρου τὰ βραβεῖα Νομπέλ γιὰ τῆ Χημεία, — βρήκε καινούργιες ἀκτίνες X, πὸδ τὶς ὀνόμασε «ὑπερακτίνες», γιὰτὶ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ διαπερνούν καὶ τὰ μέταλλα, ἀπαράλλαχτα σὴν τὶς ἀκτίνες τῆς συσκευῆς τοῦ Ταρδιφ στὸ «Σιδερένιο Χέρι». Ἀναφέρεται μάλιστα κι' ἡ λεπτομέρεια, ὅτι στὰ πειράματα πὸδ ἔκαμε ὁ Ἄγγ-

λος χημικὸς, οἱ θαυμάσιες ἀκτίνες του διαπέρασαν σὰ γυαλὶ ἕνα ὄγκον χαλκοῦ, πὸδ εἶχε πάχος δύο σχεδὸν μέτρα!

Ἴδου λοιπὸν πὸδ ἡ καλιὰ ἐφεύρεση τοῦ Ραίντγκεν τελειοποιήθηκε καὶ σὲ λίγο «ἀλλάζει» ἡ ὄψη τοῦ κόσμου: ἔπος ἔλαγε καὶ ὁ ἀπρελὸς πατέρας τοῦ Φραγκίσκου γιὰ τῆ δική του. Γιατὶ φαντάζεστε, ἀλήθεια, τὰ φάνταστα ἀποτελέσματα πὸδ θάξῃ μεθ' ὅρα ἡ ἐφευρέση; Ἐγὼ φαντάζομαι τώρα ἕνα... ζευγάρι ματογυάλια, πὸδ θὰ τὰ φορῇ κανεὶς καὶ θὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ τί γίνεται πίσω ἀπὸ κάθε τοίχον, μέσα σὲ κάθε σπιτί, σὲ κάθε ἀστυλο, σὲ κάθε κρυψώνα. Νά, ὅπως με τῆ συσκευή τοῦ πατέρα του, ὁ Φραγκίσκος εἶδε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γειτονικοῦ του σπιτιοῦ, ἂν καὶ τὸ χῶρις ἕνας τόσο χοντρὸς τοίχος, κι' ὅπως, πὸδ κάτω, θὰ ἰδῇ τί γίνεται στὴ διπλανὴ καμπὶνα τοῦ βαποριοῦ πὸδ τὸν πᾶει στὴν Ἰνδοκίνα καὶ θὰ ἀνακαλύψῃ ἔτσι τὸν εὐχθρό! Ὅχι μοστικὸ λοιπὸν τότε, οὔτε κρυφόν, οὔτε... κακόν. Καθένας πιά θὰναι ὑποχρεωμένος νὰ ζῇ στὸ σπιτί του, ὅπως ζοῦσε κι' ὁ ἐνάρτεος ἐκεῖνος Ρωμαῖος πὸδ ἔβαλε γυάλινο, γιὰ νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος τῆ ζωῆ του. Νά, γυάλινα θὰ εἶναι στὸ μέλλον τὰ σπιτία ἔλα. Ἐκτὸς πιά ἂν ἐφευρεθῇ καμμὴ καινούργια οἰκοδομικὴ ὄλη πὸδ νὰ μὴ τὴν διαπερνούν οἱ φοβερὲς αὐτὲς ὑπερακτίνες τοῦ Μίλιγκαν, ὅπως διαπερνούν τὴν πέτρα, τὸ ἔλα, τὸ σίδερο, τὸν ἄμμο, τὸν ἀσβέστην, τὸ τσιμέντο κι' ἔτσι ἄλλο μεταχειρίζομαστε σήμερα γιὰ νὰ κάνουμε ἀδιαπέραστους τοίχους καὶ νὰ κρυβόμαστε ἀπὸ τὰ διάκριτα μάτια...

Πάλι όμως συλλογιέμαι: ἂν ἀπλοστευόταν καὶ γενικευόταν ἔτσι ἡ ἐφεύρεση τοῦ Μίλιγκαν, — σὴν τὸ φωνάγραφο π: χ: — οἱ ἄνθρωποι δὲν θάξαν ἐπανόσταση καὶ τὰ Κράτη δὲν θάξαναγκάζονταν νὰ παγοροῦσαν τὴν κατασκευή, τὴν πώληση καὶ τὴν χρῆση;.. Αὐτὸ τὸ ἔκαμαν ὅς τώρα καὶ γι' ἄλλες, πολὺ λιγότερο ἐπικίνδυνες ἐφευρέσεις, π: χ: γιὰ τὸν ἀσφραματο ραδιοτηλέγραφο: δὲν μπορεῖ κανένας νὰ στήσῃ μὴ κραία στὴν παράτα του καὶ νὰ δέχεται τηλεγραφήματα ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Ἐφέλ, οὔτε βέβαια νὰ χῃ πομπὸ καὶ νὰ στέλνῃ εἰδήσεις σ' ἔλα τὸν κόσμον, σὲ καιρὸ πὸδ μὴ Κυβέρνηση, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Κράτους, μπορεῖ νὰ σκῆ λογικότητα καὶ στὰ ἰδιωτικὰ γράμματα. Γιατὶ τότε τί κάναμε; Καὶ θυμομαι τώρα μὴ περιέργη φήμη πὸδ κυκλοφορεῖ στὴν Ἄμερική; Οἱ Ἄμερικανοὶ δηλαδή λένε, ὅτι ὁ Ἐδισων, ὁ δαιμόνιος αὐτὸς ἐφευρέτης, ἔχει κάνει μὴ μεγάλη ἐφεύρεση, πὸδ ἂν τὴν ἐφανέρωνε, θάλλαξε ἐπίσης ἡ ὄψη τοῦ κόσμου. Κι' ἡ Ἄμερικανικὴ Κυβέρνηση, γιὰ νὰ μὴν ἐπέλεθῃ μὴ τέ-

τοια ἀναστάτωση, τὸν ἀναγκάζει νὰ τὴν κρατῇ μυστικῆ καὶ σὲ ἀκρησία. Ἀλήθεια, φέμματα, δὲν ξέρω. Ὅταν συλλογίζομαι όμως τὶς ὑπερακτίνες τοῦ Μίλιγκαν καὶ τὰ αποτελέσματα πὸδ μπορεῖ νὰ ἔχουν, συμπεραῖνω πὸς δὲν εἶναι ἀπίθανον. Ἄν ὑποθέσουμε δηλαδή πὸς ὁ Ἐδισων, — πρᾶγμα τόσο εὐκολο γι' αὐτόν! — τελειοποίησε ἔτσι τὴν ραδιοσκόπηση ὅς πὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ πάντα, ἢ βρήκε τρόπο νὰ κατασκευάζῃ χρυσάφι ἀπὸ χαλκόν ἢ ἄλλο προστυχότερον μέταλλον, ἢ ἀνακάλυψε καμμὴ ἔκκαιουργία, φοβερὴ καὶ τρομερὴ ἐκρηκτικὴ ὄλη, ἢ ἕνα τελειότερο ἀσφιδιογόνο καὶ καθεστῆς ἢ Ἄμερικανικὴ Κυβέρνηση δὲν θάναγκάζονταν νὰ παγοροῦσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ μὴ τέτοια κοσμοχαλάστρα ἐφεύρεση; Ἡ φήμη λοιπὸν πὸδ κυκλοφορεῖ ἀπὸ χρόνια στὴν Ἄμερική, δὲν εἶναι ὄλεωδιόλου ἀστήριχτη: μπορεῖ νὰ συμβαίῃ καὶ κατὶ τέτοια.

Ὅσο γιὰ τὶς ὑπερακτίνες τοῦ Μίλιγκαν, μὸυ φαίνεται ὅτι ἡ χρῆση θὰ περιορισθῇ μόνο στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, στὴν ἱατρικὴ καὶ ἴσως... στὴν Ἀστυνομία. Ὁ γιαιτρός δηλαδή πὸδ ἀκτινοσκοπεῖ σήμερα με τὸν γνωστό τρόπο, — ἀκτίνες X, ραδιογραφία, — καὶ βλέπει τί γίνεται μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὅς τὰ κόκκαλα, με τὸ νέο μηχανήμα θὰ βλέπῃ καὶ μέσα στὰ κόκκαλά του, χωρὶς κἂν... νὰ τὸν ἰδῶν. Τί λέω; χωρὶς κἂν νὰ μπαίῃ στὴν κάμαρά του. Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἀστυνομικὸς πὸδ θὰ κυνηγᾷ νὰ πιάσῃ ἕναν ἐγκληματία ἢ θὰ θέλῃ νὰ κάμῃ ἔρευνα σ' ἕνα ὑποπιτο σπιτί: ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖ — μέσα χαρτοπαίκτης, παραχάρακτες, συνωμότες, διαρρηκτες, θὰ τοὺς βλέπῃ ἀπὸ τὸ δρόμον καὶ σ' ὅποιον σεντούκι, σ' ὅποιον ντουλάπα κι' ἂν κρύβεται ὁ καταζητούμενος ἐγκληματίας, θὰ τὸν ἀνακαλύπτει.

Ἄλλ' αὐτό, με τὴν ἀλήθεια, θὰ ἐλάττωνε σημαντικὰ καὶ τὴν ἐγκληματικότητα. Γιατὶ πὸδ θὰ κρυβόταν κανεὶς γιὰ νὰ ἐγκληματήσῃ, ἢ ἀφοῦ ἐγκληματοῦσε, ὅταν γιὰ τὴν Ἀστυνομία, γιὰ τὴν καταδιωκτικὴ ἀρχή, ἔλα τὰ σπιτία θὰ εἶναι γυάλινα; Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ταρδιφ, ἐξηγώντας στὸ γιὸ του τὴν ἐφεύρεσή του, εἶπε ὅτι θάλλαξε ἀκόμα καὶ τὴν ἠθικὴ τοῦ κόσμου. Νά, θάξανε ἠθικότερους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅπως θὰ τοὺς κάμῃ, ἂν γίνῃ αὐριο εὐχρηστη, ἢ ὅμοια ἐφεύρεση τοῦ Μίλιγκαν, οἱ ὑπερακτίνες αὐτὲς πὸδ διατρυποῦν χάλκινο ὄγκον δύο μέτρων... Καὶ θὰ εἶναι ἢ πὸδ σπουδαία, ἢ πὸδ εὐεργετικὴ ἐφεύρεση ἀπ' ὅσες ἔγιναν ὅς τώρα. Ἀκριβῶς γιὰτὶ θὰ ἐπηρεάσῃ τόσο καὶ τὴν ἠθικὴ καὶ θὰ καλυτερέψῃ θέλοντας καὶ μὴ τοὺς ἀνθρώπους — πρᾶγμα πὸδ καμμὴ ἄλλη ἐφεύρεση,

στοχάζομαι, δεν τβκαμε ως τώρα, παρ' απεναντίας μερικες συνετέλεσαν να γίνω δ ανθρωπος πιδ ράθυμος, πιδ δκνηρός, πιδ άπατητικός, πιδ έγιοιστής, πιδ σκληρός...

Όπωςδήποτε, τδ «Σιδερένιο Χέρι» άποκεί έτσι με καινούργια αγγλ. θά τδ παρακολουθήτε με μεγαλύτερο ενδιαφέρον, με περισσότερη περιέργεια, τώρα πού ξέρετε ότι η φανταστική έφεύρεση του Ταρδιφ πραγματοποιείται και σε λίγο θα μπορείτε να βλέπετε και σεις μέσ' από τούς δείχους, όπως δ μικρός αγαπητός σας Φραγκίσκος...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ευνόπουλο.]

— Συνέχεια από τδ προηγούμενο —

Έτσι δ Μορονδάλ τδ παραμελούσε και τδ περιφρονούσε όλα, περιμένοντας αυτή την «άπαλλοτριωση» πού θα τδ πλούτιζε διαμιάς. Για πολόν καιρό, δεν είχε τίποτ' άλλο στο νου του. Και κάθε φορά πού γύριζε απέξω, ρωτούσε:

— Έ, ήλθαν για την άπαλλοτριωση;

— Άλλα τίποτα, κανέναν...

Επιτέλους κατάλαβε πώς τόν γέλασαν. Κι' άπογοητεύθηκε, άπελπίστηκε σε τέτοιο βαθμό, πού τού έλειψε πια κι' η μικρή εκείνη έγνοια πού είχε για τή δουλειά του ως τότε. Πεντάρα δεν έδινε για την άνατροφή τών μαθητών του. Δεν τούς επιτηρούσε καθόλου, ούτε τούς γύρευε τίποτ' άλλο, παρά να κοιμούνται νωρίς, για να γίνεται οικονομία στο φωτισμό και στη θέρμανση.

Τά μαθήματα γίνονταν άτακτα, λιγα, και τις περισσότερες ώρες τδ μαύρα παιδιά έπαιζαν ή έκαναν διάφορες ύπηρεσίες στην κατοικία του Δουκιδάρχη.

Πρώτα, τδ πιδ μεγάλα τδστέλγαν και σ' ένα Λύκειο άληθινό. Άλλα ύστερα τδ έξοδο αυτό σβύστηκε ως περιττό, χωρίς να σβυστή όμως κι' από τδ λογαριασμό πού πλήρωναν κάθε τριμηνια οι κηδεμόνες. Μήπως «ιδιωτικοί καθηγηται» βñ μπορούσαν εξαίρετα νάναπληρώσουν τούς δημόσιους, τούς πτυχιούχους; Κι' δ Μορονδάλ έκραζε τότε κοντά του κάτι άλλόκοτους τύπους σάν κι' αυτόν, πού τούς είχε γνωρίσει στο καφενείο, τότε πού χασομερούσε χωρίς δουλειά: Ένα γιατρό χωρίς δίπλωμα, έναν ποιητή χωρίς έκδοτή, έναν τραγουδιστή χωρίς θεατρώνη. Ήταν βλοι άποτυχημένοι στη

ζωή, ναυαγοί, γατέδες όπως τούς λένε οι Γάλλοι (*) και τδ είχαν με την κοινωνία πού δεν έννοούσε νάναγωνίση την αξία τους, τδ ταλέντα τους. Κατά τδ Μαστρογιάννη λοιπόν και τδ κοπέλια του, — κατά τόν Μορονδάλ κι' οι συνεργάτες του.

Φαντασθήτε τώρα τι μαθήματα μπορούσαν να κάνουν τέτοιοι δασκάλοι, και μάλιστα όταν τούς πλήρωναν τόσο φτωχά και τόσο άτακτα... Τόν περισσότερο καιρό τόν περνούσαν στο Γυμνάσιο με άτέλειωτες συνομιλίες και συζητήσεις για τέχνη, για φιλολογία, για επιστήμη, σε μιά γλώσσα άλωσδιόλου δική τους, και με κάτι παραξένες, δικές τους επίσης ιδέες για δλ' αυτά, πού τόσο λίγο άλλιμονοί τάξεραν και τδ έννοούσαν...

Μόνο η κακίμνη ή κυρία Μορονδάλ, πού διατηρούσε άκόμα τις καλές συνήθειες τού Παρθεαγωγείου Δεκοστέρ, έπαιρνε τδ ρόλο της στα σοβαρά. Άλλα κι' αυτή, με τις τόσες άλλες οικιακές φροντίδες κι' άσχολίες, λίγο έβρισκε καιρό να φροντίξη για την άνατροφή

Μόλις πλάγιασαν τδ παιδιά, δ ύπηρετικός πήρε τή λάμπα... (Σελ. 49, στ. α')

αξιους συνεργάτες του... Ναι, τδ χρυσά αυτά γαλόνια πού έφταναν ως τόν άγκωνα. Όπως σε μερικούς στρατούς της Νοτιαμερικής, και

(*) Ratés, από τδ ρήμα rater, πού σημαίνει άποτυγχάνω.

στο Γυμνάσιο Μορονδάλ δεν ύπηρεχαν παρά μόνο λογίσε.

Γιατί δεν έχωράτσε δ κρέατος. Τις πρώτες ημέρες της τριμηνιας, όταν ή κάσσα του γέμιζε, φαινόταν κάπου-κάπου και γελαστός. Ύστερα όμως πού τελείωνν τδ λεπτά κι' άρχιζαν οι στενοχώριες, ξεθύμαινε χτυπώντας άλύπητα τδ κακόμοιρα τάρπακία.

Σε λίγο, μερικοί κηδεμόνες ή ανταποκριτές, — πρόξενοι, έφοριστές, πλοίαρχοι, — έμαθαν τι είδους άνατροφή έδινε τδ Γυμνάσιο Μορονδάλ. Κι' άποτράβηξαν τδ παιδιά πού κηδεμόνευαν. Έτσι από δεκαπέντε πού ήταν, τδ «τροπικάκια» έμειναν οκτώ. «Αριθμός μαθητών περιορισμένος» καθώς έλεγε κι' η ρεκλάμα.

Μάζωξη μελαγχολία βασίλευε στο μεγάλο γυμνδ σκουροφείο, πού κινδύνευε και να κλείση, όταν άξαφνα έφτασε δ Τζάκ οδηγούμενος από την Κοσταντίνα.

Δεν ήταν βέβαια και σπουδαίο πράγμα ή πρώτη τριμηνια πού έφερε δ καινούργιος. Όταν όμως έμαθε δ Μορονδάλ πόσο πλούσια και πόσο σπάταλη ήταν ή χήρα μητέρα, κατάλαβε πώς μπορούσε να την εκμεταλλευθή για καλά. Κι' έκαμε μιά μικρή διακοπή στις βαναυσότητες και στοδς θυμούς του εκείνη την ημέρα. Στο γεύμα, εξαίρετικά πλούσιο γι' αγάπη τού καινούργιου, προσκαλέστηκαν κι' βλοι οι «καθηταί». Και τδ «τροπικάκια» ήπιαν κι' από μιά στάλα κρασί, πού είχαν να τδ δοκιμάσουν μήνες...

Γ.

Άκου ή και παρακμή τού μικρού βασιλόπουλου Μαντού-Γκεζό. Τδ «ύπνωτήριο» τού Γυμνασίου Μορονδάλ ήταν τδ πιδ όγρό, ψυχρό κι' άθυγιεινό πού μπορεί κανείς να φαντασθή: Ένα ισόγειο ξύλινο μακρινάρι στον κήπο, κοντά στοδς άψηλούς κισσοσκέπαστους τοίχους, ενός μεγάλου σπιτιού χωρίς παράθυρα, με τζαμαρία μόνο στο ταβάνι και με φριχτή άποφορά από κολλόδιο κι' αθήρα, γιατί κει-μέσα γινόταν άλλοτε ή έμφάνιση τών φωτογραφιών.

Στη μαπαράγκια αυτή μεταβίαι θα χωρούσαν δέκα κρεβάτια. Έβαλαν καμμιά είκοσαριά, μιά νικτήρα στο βάθος, ένα έλαεινό χαλί μπροστά στην πόρτα και τδ «ύπνωτή», όπως τδλεγε δ Μορονδάλ, ήταν έτοιμο.

Και γιατί όχι; Τδ κάτω-κάτω για τί άλλο είναι τδ «ύπνωτήρια» παρά για ύπνο. Και τδ παιδιά κει μέσα κοιμόνταν. Μ' όλη τή ζέστη, μ' όλο τδ κρύο, μ' όλα τδ ζωύφια πού έμπαιναν από τις χαραμάδες, τδ παιδιά κοιμόνταν. Άρπαζαν ρευματισμούς, όφθαλμίες, βρογχίτες* αλλά κοιμόνταν ήσυχα, γέ-

λαστά, άκούνητα, με τή γλυκειά εκείνη νάρκη πού ακολουθεί τδ παιχνίδι, τή γυμναστική και τήν ξεγνοιασιά δλάκερης ήμέρας.

Μόνο δ Τζάκ, την πρώτη νύχτα, δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. Ποτέ δεν είχε κοιμηθή σε ξένο σπίτι κι' ή διαφορά ήταν μεγάλη από τήν κομψή καμαρούλα του με τδ καντήλι και τάγαπημένα του παιχνίδια, ως τή σκοτεινή και παρράξενη κάμαρα πού βρέθηκε άξαφνα. Μόλις πλάγιασαν τδ παιδιά, δ μαύρος ύπηρετικός πήρε τή λάμπα κι' από τότε δ Τζάκ είχε μείνει άγρυπνος. Στο χλωμό φως πού έπεφτε απ' τδ χιονισμένα τζάμια τού ταβανιού, κοίταζε τδ σιδερένια εκείνα κρεβάτια, άραδιασμένα κολλητά σ' όλο τδ μήκος τού θαλάμου, τδ περισσότερα άδειανά, με τδ σκεπάσματά τους τυλιγμένα σε μιάν άκρη, κι' έπτά ή οκτώ μόνο πιασμένα, πού φούσκωναν από τδ κινήματα τών πλαγιασμένων παιδιών κι' έμφυχωνόταν από μιάν άναπνοή, από ένα ροχαλητό, από έναν ξερόδηχα, πνιγμένον κάτω απ' τδ σεντόνια.

είχε γνωρίσει με τούς συμμαθητές του, καλά παιδιά μ' όλη τήν άγριάδα πού είχαν τδ σκορα τους πρόσωπα. Ο χιονοπόλεμος πού είχαν στήσει εκεί έξω στον καθαρό άέρα τού κήπου, ήταν καινούργια άλωσδιόλου διασκέδαση, πολύ θελκτική για ένα παιδί πού μεγάλωσε στις ζεστές κάμαρες ενός πλουσιόσπιτου.

Για ένα μόνο πράγμα άπορούσε δ Τζάκ: Πού ήταν δ βασιλικός του συμμαθητής, δ μικρός διάδοχος της Δαχομής, πού με τόσην εύλωττία είχε μιλήσει γι' αυτόν δ κ. Μορονδάλ; Γιατί δεν τόν είδε, γιατί δεν είχε φανή πουθενά; Μήν έλειπε; μήν ήταν άρρωστος; Πώς ήθελε να τόν γνωρίση, να μιλήση μαζί του, να τόν κάνη φίλο... Έίχε άκούσει τδ όνόματα και τών οκτώ συμμαθητών του. Κανένα βασιλόπουλο δεν ήταν μέσα σ' αυτούς. Κι' άποφάσισε να ρωτήση τόν μεγαλύτερο:

«Ο καινούργιος» είχε την καλύτερη θέση, προφυλαγμένη κάπως από τόν άέρα πού έμπαιζε ή πόρτα κι' από τούς κρότους πού έκανε δ διπλανός σταύλος. Μά ούτ' εκεί δεν ήταν ζεστό: και τδ κρύο, μαζί με τήν έντύπωση της νέας του ζωής, τού κρατούσαν τδ μάτια άνοιχτά. Ξανάβλεπε όλα δσα είχε ίδη την ήμέρα εκείνη: τήν άσπρη γραβάτα τού Μορονδάλ, τή σιλουέττα του πού έμοιαζε σάν πελώρια άκρίδα, τδ πολύ φουσκωτά ματογυάλια τού γιατρού Χίρε, τδ γεμάτο λεκέδες παλτό του και προπάντων, δ! προπάντων τδ περήφανο, τδ παγερό, τδ ειρωνικό γαλάζιο βλέμμα τού «έχθρου»...

Τού έκανε τόσο τρόμο, όσα έμέσως συλλογιζόταν τή μητέρα του σά να ζητούσε βοήθεια... Τι νάκανε αυτή την ώρα; Έντεκα χτυπούσαν με λογής-λογής ήχους τδ μακρινά ρολόγια. Χωρίς άλλο, θάταν στο χορό ή στο θέατρο. Και σε λίγο, θα γύριζε τυλιγμένη με τδ γούνινο έπανωφόρι της... Θα πλησίαζε τδ κρεβάτάκι του, από συνήθεια, για να τού πη δπως πάντα «κοιμάσαι, Τζάκ» και να τόν φιλήση, — μά δεν θα τόν έβρισκε. Και τότε θα θυμόταν: «Α, είναι στο σχολείο...»

Έίχε όμως και τις χαρές της ή θλιβερή αυτή πρώτη μέρα. Και πρώτα-πρώτα τή στολή με τδ γαλόνια. Τδ εύτυχία πού μπόρεσε επιτέλους να κρύψη τις γυμνές του γάμπες σ' ένα μακρό πανταλόνι μπλέ με κόκκινη ρίγα στο πλάι! Η στολή τού άρχόταν λίγο μεγάλη, μά θα τή συμμαζεύαν. Η κυρία Μορονδάλ μάλιστα είχε συμαδέψει με καρφίτσες τις πάστες πού έπρεπε να γίνουν. Έπειτα είχε παίξει,

τδν Σάιτς. — Η Αύτου Βασιλική Ύψηλότης δεν είν' εδώ; Άλλά δ νεαρός Αιγύπτιος με τδ λιγοστό πεσι, άκούγοντας τέτοιο πράγμα, τόν κοίταξε με τόση έκπληξη κι' άνοιξε τδ μάτια του τόσο πολύ, όσα δεν μπόρεσε νάνοιξη και τδ στόμα. Έτσι ή έρώτηση τού Τζάκ έμεινε χωρίς άπάντηση.

Τδ παιδί συλλογιζόταν άκόμα, στριφογυρίζοντας στο κρεβάτι του. Τάλλα κοιμόνταν. Στο σπίτι, στον διπλανό σταύλο, παντού, είχε γίνει ήσυχία. Τότε, άξαφνα, ή πόρτα άνοιξε και ξαναμπήκε στο ύπνωτήριο δ μικρός μαύρος ύπηρετής μ' ένα φαναράκι.

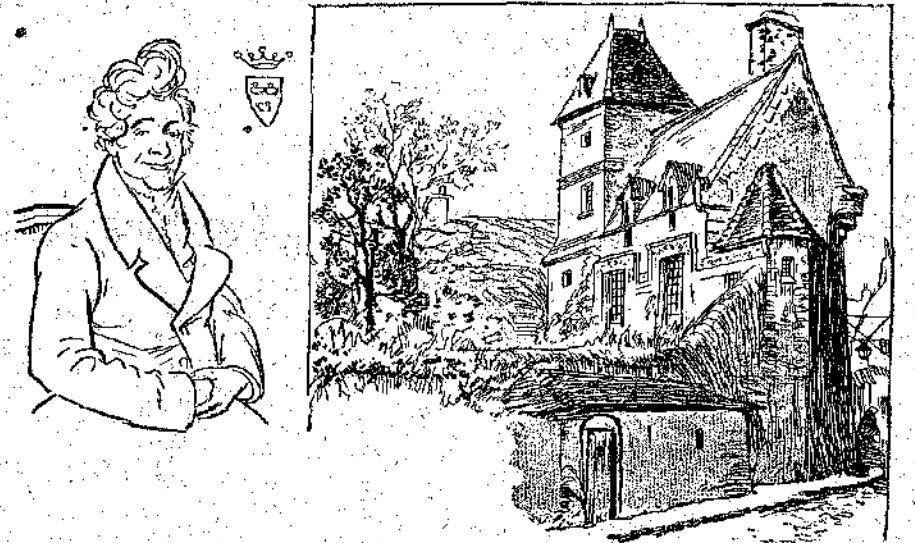
Τίναζε τδ χιόνια από πάνω του και προχώρησε στο διάδρομο πού σχηματιζόταν μεταξύ τοίχου και κρεβατιών, σκυφτός, συμμαζεμένος και τρέμοντας δ κακόμοιος...

(Ακολουθεί)

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Στους μικρούς τόπους, οι διασκεδάσεις είναι σπάνιες. Ούτε χοροί, ούτε θέατρα, ούτε ιπποδρομίες. Κάπου-κάπου θα πήγαινε κανένας θίασος, από άνθρώπους, άνδρειακελλα ή γυμνασμένα ζώα, να δώση μερικές παραστάσεις, και κάπου-κάπου κανένα σπίτι θάποφάσιζε να κάμη ένα μεγάλο χορό. Γι' αυτό κι' δ κόντε Πίπης δ Χουσοσπάδης, — ένας μεσόκοπος, άνύπαντρος και χαριτωμένος ύπαρχίδης, από τις πιδ άριστοκρατικές οικογένειες τού τόπου, — δέχτηκε με μεγάλη χαρά τήν πρόσκληση τών δεσποινίδων Παγιασάνου

κι' άποφάσισε να διασκεδάση με τδ όλα του στο Λευκό Χορό της 15' Απριλίου. Θα πήγε: Πώς; δ κόντε-Πίπης δ Χουσοσπάδης δεν φοβόταν λοιπόν τις άρκούδες, ούτε άστρες, ούτε μαύρες, ούτε ατάχτες; Ω, τις φοβόταν και πολύ. Κι' από τδ φόβο του, ίσα ίσα, άπότον έμαθε πώς δραπέτευσε ή Άράπα, κλειάθηκε στο σπίτι του και δεν έβγαине καθόλου. Με τδ δίκιο του δ άνθρώπος, γιατί καθόταν και μακριά, έξω από τήν πόλη, κοντά στο Ταμπάκια, στο προάστειο της Άγίας Πελαγίας, σ' ένα σπίτι παλιό, μοναχικό, τριγυρισμένο από ένα μεγάλο κήπο. (Ακολουθεί)

λαση; Τι άλλο καλύτερο μπορεί να διαβάσει κανείς από μια Έπιστολή του κ. Φαίδωνος έστα κι ένας γέρος; "Η μήπως έδα βρή άλλος καλύτερη άγίαη; "Όσο για τη συνδρομή, δέν πιστεύω να την βρύνται κανείς άκριβή, σήμερα πού ή άξία όλων των πραγμάτων έχει εικοσάπλασιασθή! — Βεβαίωτατα! γιατί ή συνδρομή μου ούτε δεκαπλασία δέν είναι τώρα άπό την προπολεμική πού είχε όκτις δραχμές, άνφ αι δεκάναί εικοσάπλασιόθησαν.

"Η Νοικοκυρούα είχε μία μεγάλη έπιτυχία με τις γιορτές της Έξομότητος τού Παίδου πού έχει ναν και στην πόλη της. "Επί έπίε ήμέρας φορούσε άγορστικά κι άπήγγελλε έδω και εκεί τό "Όνειρευτο πούδύλατο", τό έρωτα έκείνο κρονόλογο γι' άγέρη τού κ. Ξενοπούλου. "Αλλά κι άλλες διαπλάσσεις έλαδαν μέρος σ' αυτές τις γιορτές κι άπήγγελλαν έρωτικά ποιήματα; έπαιναν πλαστικές αϊκάνες. Με μεγάλη της χαρά τις γιόρτσες ή Νοικοκυρούα, πού τις χειρετά έλας και ιδιαιτέρως την "Ηρα. Αύτά μεν γράφει. Τή ευχαίρω λοιπόν για την έπιτυχία, την ευχαριστώ πολύ για τό έρωτάθημα και της στέλω τό τεράστιο πού περιέγγειλε.

"Η νέα σου φωτογραφία, Μάγισσά; μέλιστα, είναι πολύ καλή. Στέλνω έπιστολά τού βραβεύου σου. Κ' ευχαριστώ για όλα καλά γράφεις και χαίρω για τας προσόδους τού Σολλόγου σας. Ναι, και μένα μούγραψε ή Δάδα πως διάδασε γαλλικά τόν "Τζάκ" και της άρεσε πολύ. "Εννοστει όμως είναι τό περιοδικό μου δέν δημοσιεύεται όπως είναι στο γαλλικό. Διαικωύζεται για τό πιο μεγάλο παιδί.

Χίονι, Φωνιά, Μορέλλα, Μέλισσα, Αθήνη, Ασπέρα Παλιάνος, Άδρα τού Ήξέτιου και Βεόλα Χλόρη, έλαδα τό καρμύνα σας για την Σελίδα της Α' Τριμηνίας και θά τό διαβάσω με τη σειρά των.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδών ψευδώνυμον ηγνώνεται ή άναγεστική, άν δέν συνοδώνεται έκεί τού δικαιώματος δε. 10.—Τά ηγνώνόμενα ή άνομοίφμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1926. "Όσα συνοδώνονται από Α, άνήκουν εις άγόμενα και όλα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: "Είπες των Σιλιάδων, ά. (ΜΙ). Δάμου Άσπέρα, ά. (ΧΑ). Θαλασσοπούλι, ά. (ΑΚ). "Ερημικό "Ακρογιάλι, ά. (ΑΠ). Κόρη της Αρνιδίας, κ. (ΚΙΙ). Βιόλα Χλόρη, κ. (...). "Αργυράς Είρηνη, ά. (;). Ποηγούρα, κ. (ΑΚ). Ναυπόλων, ά. (ΚΑ). Βρυκολασιωμένος "Ιππότης, ά. ("Εν. Βρυκ.). Τρομυρός Βενυόλαιος, ά. "Εν. Βρυκ.). "Αγριολούλουδο, κ. (ΕΣ). Κική, κ. (11011). Ροζίνα, κ. (ΕΑΙ). Βάκη τού Κανάρη, κ. (ΕΠ). Ουδέλδον, κ. (ΣΚ). "Όνειρον τού "Ελληνομού, ά. (ΚΚ). Μικρά "Ελληνοπούλι, κ. (ΚΑ). Δαφνοστειφές 21 κ. (1). "Ασπρος Παλιάνος ά. (2). Γκρί Παλιάνος, κ. (3). Πράντος Παλιάνος, κ. (4). Μυθρος Παλιάνος, ά. (5). Κόκκινος Παλιάνος, ά. (6). Σαχητής Παλιάνος, ά. (7). Κίτρινος Παλιάνος, κ. (8). Ρόζος Μερής, ά. (ΓΤ). Μικρός Δόρδος, ά. (δοτά).

Γαλανόλευκη Σημαία, ά. (ψήφο). Μίρας Ναυπόλων, ά. (δοτά). Τσαχπύνα, κ. (δομα και πούλα). "Αφίλης Γυμνασιώταις, ά. (γ²+ω=0). "Ανανεώθεις Ψευδώνυμων: Παγκόσμιον "Όνειρον, ά. Μέλισσα, κ. "Αχρόμητος "Ελληνοπούλι, ά. Μορέλλα, κ. Χιονάτη, κ. Δοξαμύνη Φουσιανέλλα, ά. Χαραυγή, κ. Σούλα, κ. Πόνου Δάκρυ, ά. Θέλιμα, κ.

"Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: **Χρονίη Καρδίαν** (θραύτατο τό γράμμα σου βέβαια, τί άλλη ευχαρίστηση έχουν εϊ καί μένει οί γονείς παρά να βλέπουν την πρόοδο και τούς καλούς βαθμούς τών παιδιών τους, για τό όποια τόσο μ'χθουν και ξεθεύουν; κοιτάζε λοιπόν και σέ να τούς ικανοποιήσης με τό παραπάνω) **Αδριανόντα "Αστέρα** (Β' βραβεύο είχε πάρει: τότα δ μπαμπάς σου; έ, έδω να πάρης Α', να τόν περάσης!) **Ανδρομάδα** (χαίρω πού έγινες καλά σ' εδχαριστώ για τις άνέργειες πού σκ'πύδεις να κάμης; ή συνδρομή τού "Εξωτερικού είναι δένκα ασλίνα με την εσχή μου!) **Αθήνη** (κι' έμεις έδω είχαμε έρωτες ήμέρας σάν άνοιξιάνικες; άλλ' άρχισε πάλι τό κροσ, πιστεύω ότι και σεις έκαί δέν έχετε άκόμα "Μάρτη" και δ Ξεμώνας θά σ' έφάντα; πάλι "βλοσυρός",... **Μέλισσαν** (έλαδα, εδχαριστώ, έπιστολά και σ' εδχαριστώ πολύ για τό άνθοσώδη πού γράφεις). **Διαβαλένου Ροδέντι** (ιστι' α' έμπρός λοιπόν, άρχιστε, παρμένω...) **Έρωτα τού Βουστέρου** (έλαδα, εδχαριστώ, έπιστολά; δ άν Κιχότης είναι φανταστικός Ισπανός εδγανής, πλάσμα τού περιφύμου Ισπανού συγγραφέως Μιχαήλ Θερβαντές. "Ο άν Ξεμώνας ήμεις όηροί; αλλά κατήντησε θρυλικός ήρωσ ύστερ' άν' όλα φανταστικά Ένραφαν γι' αυτόν δ έγγλος Μπύρρον κι' άλλου). **Περγαμύσσα της "Ολλανδίας** (έλας σου οί παραγγαλίες έγεναν' δέν σέ παραμελούσα, πός ήταν δυνατό; — άλλ' αυτόν τόν κνιρό λαδάλω πολλά γράμματά, με πολλές παραγγαλίες, κι' άνοσας ότι δέν προσβαίνω γ'άπαντί σ' έλα άμέσως). **Διέττοντα "Αστέρα** (έλαδα, εδχαριστώ και χαίρω πού έγινες καλά). **Μορέλλαν** (εδχαριστώ πολύ για έλα). **Κόρη της "Αρεαδίας** (τό εϊκερινα' άντίτιμο λυσοχάρτου δέν ήταν μέσο σ'ό γράμμα σου). **Αιρόμας "Ελληνοπούλι, Θέμις Α. Κουρουγιότου, "Αφρομένο Κύμα, Άνθος της "Ανδρου, "Αντοσύνης, "Αριστοφάνην, Δημοσφ. Ι. "Εμμανουήλ Παγγαύουζεν κτλ, κτλ.**

Γαλιζιάν, Ζακουστόν Βιολίσταν, Δανάη Σαρφατήν, Ουδρινιον Θόλο (ιστίλα). **Είς όδας έπιστολάς** έλαδα μετά την 10 Ιανουαρίου, θάπανήσω στο έρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταί παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τό γραφεύον μας, άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έγκρίτωσιν της νέας κατοικίας. "Άλλως δέν εδδυνάμειθα διά την άπόλειον των φυλλάδιων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 284ου Διαγωνισμοφ. Αϊ Μόσεις δυνάται μέχρι 8 Μαρτίου]

79. Δεξιόγραφος
"Ένα πουλί,
Κοινό πολύ,
Με δ, τι ζή.
Κάνουν μαζί
Σχήμα... γλυκό.
—Τό θές, Κομό;
"Άγνη Ψοκούλι

80. Συλλαβογράφος
Γράμμα, μόριο, πλόνητης,
Πάλι γράμμα, στη γουμτή,
Κι' ό άργάτης δέν δουλεύει
Μά φωνάζει κνί γυρσέι
Πώ μεγάλη πληροσμή.
Μαυτηροδός "Ιαπέου

81. Μεταγραμματισμός
Τό λαμό του τού πουλι
Τό θαλασσινό άλλάξει
Και με τούτο ένα νησί
Τού Αιγαίου παροσνιάξει.
Έίπες της "Ανασταής

82. Μεταγραμματισμός "Αναγραμματισμός.
Τέσος γράμμα του άν άλλάξη
Κι' άμοιβαίως άλλα δυό του,
Στην άρχή του, μεταθόδη,
"Άλλο τέσος όμοιο του,
Πάλι όπ' τη Μυθολογία,
Θά παροσνιάσθ' στη μέση.
"Ελευθέριος Ν. Ρουσσώτης

83. Πυραυλίες
+ Οί στυρολ Κριτής τού "Άδου.
+ — "Αουθητικόν έπίρ.
+ — Πόλας Έδωσπ.
+ — Τόος έρωτός.
****+**** — Προτόρημα νου.
*****+***** — Έλάττωμα νου
Τσούχτρα

84. Κρυπτογραφία
12234567 = Τύροννος.
23467 = Νήσος τ. Αιγαίου.
326467 = Πωχός.
43617 = Μέρος τού σώματος.
53417 = Θεότης.
626167 = "Αντωνομία.
723467 = Τυθός.
Διάνος

85. Μαγική Εικόνη
— Νίσο, Καλλιόπη, τόκοσάσε
τη νύχα σου δάσος;
— Πού;
— Τό ζώο πού σ'είς είπα.
Μέλισσα

86. Ποικίλη "Ακροστιχίς
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητούμένων λέξεων, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης και όσα καθέξης, άποτελούν πηγόν:
1, Μούσα; 2, Πόλας Θεσσαλική; 3, Πηγόν θαλάσσιον; 4, Μυθικός βασιλεύς; 5, Πηγόν νικηφόρον.
Παρθένιο "Όνειρο

87. Φωνητείακον μετ' "Ελλισοσυμφώνου (Μικτόν)
στ-ιη-ψθλις-ο-τ-πνθ-σα
Μακροσού Γαργάλο

88. Γράφος
WAP
HT 13
POH
Δόσης "Εμποτεργίτης

89. Sans Voyelles
x p r i c s - p s s - s c n c
Πέταλον Κέλην.

ΔΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. "Ασπέρα, τού φώλ. 43

646 Παπαγάλος (κακιά-Γάλλος) — 647. Ζύθος (ζή, θός.) — 648. Κροπόσ-Κάπος.— 649. "Ιος (έξ, εϊς.)— 650. "Ηρα (τ'Ηγάνι, βούτυρο, Αδός.)

651. ΠΑΡΑ (ΠΑΡΑΠη.) ΑΓΑΡ (ΠΡΑΓΑ.) ΡΑΚΗ ("Η ΚΑΡτα.) ΑΡΗΣ (ΣΗΡΑγγα.)

652. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ (Κατά στίχον έκ δεξιών, τελειοταίν, πρώτον, μέσον.) — 653. ΡΩΜΥ-ΛΟΣ (Ρόκα, "Όρα, Μάννα, "Υαοσμα, Αδμα, "Όρον, Σαύρα.)— 654. ΠΡΕΜΝ-ΕΧΕΜΝ = Πρασμμένα ξεχασμένα (δρΠαξ, κωΡός, κί-Σος, τόΜος, πένης, λέΞις, κί-Χος, κίΣμα, χυμός, μέΝος.) — 655. "Αν με λίσσες, σε συγγαίρω' (αν με λι, σεις, σέ σνν χε, σθ.) — 656. "Εν τούτω νύκα (να, τούκ, τον, γ, cas). — 657. A vaillant homme courte épee.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕΤ'-85)
Α ΓΥΝΗΙΑ ΘΡΑΚΑΣΑ και ΕΛΕΥΘΕΡΜΕ- Α ΝΗ ΕΒΑΔΑΔΑ, μέρω εδχαριστώ διά την όποσθήτην εις τόν διαγωνισμόν σας έπιστολά πού σ'έπελσε. **ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΟΣ ΟΛΥΜΠΗΟΝΙΚΗΣ**

(ΚΕΤ'-86)
Μπαίνοντας στο εαλονάκι, σ'είς ζου- στωό έλιος. **ΚΙΕΗ**

(ΚΕΤ'-87)
Ε όμοίοςτος. "Αριστοτέλεισσι. "Αν όδής, στείλα και διά την εδχαίρη μου "Ασπέρα Αθήνη. "Αριστοτέλι θά σε φημισών. **Τσούχτρα**

(ΚΕΤ'-88)
Για όδμήση της τριτης γλυκεις ζώης, ζητούμε άπ' έλα τό διαπλάσσοποιά-εε, μια κέρας ή ένα τετραδίο. Στείλνε στη Δόμη κ. Γιάννην Παπαγιαννοπούλον, Γεμισαλάχην, Αδριάνου, διά: Ρόζα και Θέλιμα

(ΚΕΤ'-89)
Μπαίνοντας στο διαπλάσσοκομο εδ- κόρητα χρόνια πολλά στο έλλογο "Αγνώστον, ιδιαίτερος στον Πράδο. — Ουδέλδον, Μικρά "Ελληνοπούλι, "Όνειρον τού "Ελληνομού.

(ΚΕΤ'-90)
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΟΣ <21>
"Υαοφίτικος Δημοσηφισματος 1925

(ΚΕΤ'-91)
ΣΥΜΑΓΟΣ "ΚΥΡΑ ΦΡΕΣΥΝΗ- ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Πρόεδρος ΜΑΓΙΣΣΑ. "Αντιπρόεδρος ΔΕΛΙΑ, Τομιάς ΜΟΡΕΛΛΑ. Μέλη δέ- δεκα. Συνδρομή μηνιαία έρ. 2. Στάση: Αϊκάν Μίνα, Φιλιππίων 15, Γιάννινα. "Η "ΚΥΡΑ ΦΡΕΣΥΝΗ: εδχόδη μηνιαίο κερσόγραφο σπειροκό "ΠΑΜ- ΒΕΡΙΣΣ. Πρώτο φύλλο τό Γεννάριον. "Υαη κλοσιστάτη. Δεχόμαστε μέλη από παντού.

(ΚΕΤ'-92)
Νυρούλα τ'Οβρινοφ, "Γρονήη, στείλ- τε ή Κεόλον Μπαββα, Καρτασκώη 28, "Αθήνας. **Ακουστέλιου**

(ΚΕΤ'-93)
Εισερχόμενος στο διαπλάσσοκομο ζου- στωέμεν άπαντες, άλληλογαφώμεν και άνακλασόμεν Μ. Μυστιώ. "Υηροίμεν τό ύπεροχο ψευδώνυμο ΓΑ- ΔΑΝΟΒΥΚΗ ΣΗΜΑΙά πού θά υφισθόί από έλιος. —Μέρος Αδός, Γαλανόλευκη Σημαία, Μίρας Ναυπόλων. Αϊκίς: Γεόργιον Χαλιμάστουλον, Θέλιμος 41, Πειραιά.

(ΚΕΤ'-94)
Μπαίνοντας στο διαπλάσσοκομο ζου- στωέμεν έλις και έλιος, ιδιαίτερος τό σέλλογο "ΑΓΝΟΣΤΩΝ.